

WSPOMNIENIA

Ewa Górecka 1936–2005

W dniu 1 sierpnia 2005 roku zmarła nagle dr Ewa Górecka, wybitna specjalistka geologii złóż kruszczowych, wieloletni pracownik Uniwersytetu Warszawskiego i Państwowego Instytutu Geologicznego.

Ewa Górecka urodziła się w 1936 r. w Krakowie. W czasie wojny rodzina Góreckich mieszkała w Bochni, a po wojnie we Wrocławiu. Tu Ewa ukończyła szkołę podstawową, a następnie średnią szkołę ogólnokształcącą oraz średnią szkołę muzyczną w klasie gry na fortepianie i śpiewu artystycznego. Studia geologiczne rozpoczęła na Uniwersytecie Wrocławskim, ale po ukończeniu dwu semestrów przeniosła się wraz z kilkoma koleżankami i kolegami do Warszawy, gdzie cała wrocławska grupa została przyjęta na drugi rok studiów na Wydział Geologii Uniwersytetu Warszawskiego.

Od tego momentu do końca życia Ewa mieszkała w Warszawie. Z Wrocławiem była jednak zawsze związana emocjonalnie i w gronie przyjaciół często wspominała wczesne lata młodości spędzone w tym mieście, a szczególnie liczne wyprawy turystyczne w Sudety.

Po uzyskaniu stopnia magistra Ewa Górecka rozpoczęła pracę na Wydziale Geologii UW w ówczesnej Katedrze Geologii Złóż Kruszczowych. Kierownikiem tego zakładu była doc. dr hab. Eugenia Zimnoch, wybitna specjalistka w zakresie metodyki badań mikroskopowych w świetle odbitym. W tym czasie metodyka ta była w Polsce dość słabo znana. Ewa bardzo szybko poznała wszystkie tajniki mikroskopowych badań rud metali i stała się jedną z najwybitniejszych postaci w geologii polskiej, zajmujących się petrografią kruszczową.

Badania naukowe, które Ewa prowadziła z wielkim zaangażowaniem, dotyczyły głównie śląsko-krakowskich złóż cynku i ołowiu. Pierwsze prace prowadziła w niecce bytomskiej, leżącej w zachodniej części obszaru złożowego. W tym okresie była tam czynna podziemna kopalnia *Orzeł Biały*, znana z występowania przepięknych okazów mineralogicznych. Ewa zebrała w tej kopalni unikatową kolekcję rud. Wyniki badań opublikowała w pracy *Formy występowania i rozmieszczenia kruszców w dolomitach kruszczonośnych niecki bytomskiej* (E. Górecka, 1971).

W następnym etapie zajęła się badaniem rud występujących w skałach paleozoicznych w północno-wschodniej części obszaru śląsko-krakowskiego. Na podstawie tych badań przygotowała rozprawę doktorską *Mineralizacja kruszczowa w utworach paleozoicznych północno-wschodniej części obszaru śląsko-krakowskiego*. Pracę tę obroniła w 1971 r. na Uniwersytecie Warszawskim i uzyskała stopień doktora nauk przyrodniczych. Rok później Jej praca doktorska w całości ukazała się w druku.

Po doktoracie Ewa zajmowała się problemami dolomitizacji w obszarze śląsko-krakowskim, a następnie badała mineralizację kruszczową w podłożu paleozoicznym koło Zawiercia (E. Górecka & A. Nowakowski, 1979 — *Mineralizacja kruszczowa w kwaśnych intruzjach i ich osłonie w rejonie Zawiercia*).

W roku 1985 dr Ewa Górecka rozpoczęła pracę w Państwowym Instytucie Geologicznym, w Zakładzie Geologii Złóż Rud Metali. Nadal specjalizowała się w petrografii kruszców i badała genezę śląsko-krakowskich złóż rud cynku i ołowiu. Była m.in. głównym koordynatorem polskiego zespołu realizującego w latach 1990–1993 temat

Poszukiwanie złóż surowców mineralnych w obszarach zakrytych, głównie złóż rud cynku i ołowiu na obszarze śląsko-krakowskim, we współpracy US Geological Survey w Denver oraz PIG w Warszawie, w ramach polsko-amerykańskiego II Funduszu im. Marii Skłodowskiej-Curie.

Opublikowane przez Ewę artykuły naukowe były zawsze przygotowane na podstawie badań prób własnoręcznie zebranych w kopalniach śląsko-krakowskiego obszaru złożowego. Ewa przez cały okres swojej aktywności zawodowej co roku przemierzała dziesiątki kilometrów podziemnych wyrobisk kopalnianych. Górnicy kopalń *Bolesław*, *Olkusz*, *Pomorzany*, *Trzebionka*, a wcześniej także *Orzeł Biały*, dobrze znali jej drobną sylwetkę w charakterystycznym, zbyt obszernym stroju ochronnym i w za dużych kaloszach. Bardzo sobie cenili jej ostre, ale zawsze dowcipne odpowiedzi na zaczepki, którymi górnicy na całym świecie witają kobiety wizytujące podziemne kopalnie.

W trakcie zatrudnienia na Uniwersytecie Warszawskim dr Ewa Górecka poświęciła dużo energii i zaangażowania działalności dydaktycznej. Prowadziła ćwiczenia, semina-

ria i wykłady z różnych dziedzin geologii złóż, głównie na drugim i czwartym roku studiów. Przez cały szereg lat była kierownikiem terenowych praktyk geologiczno-górnich. Organizowane przez nią praktyki miały perfekcyjnie przygotowany program dydaktyczny oraz, mimo skromnych środków, jakimi dysponował Uniwersytet, odbywały się w godziwych warunkach socjalnych. Za działalność dydaktyczną dr Ewa Górecka została odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi.

W roku 1996 Ewa przeszła na emeryturę. Pomimo to nie zwolniła tempa życia, dużo czasu poświęcała na wycieczki wokół Warszawy oraz co roku odbywała podróż do dalekich, egzotycznych miejsc. Przywoziła z tych podróży piękne zdjęcia i bardzo ciekawe obserwacje. Do końca była również aktywna zawodowo. Zmarła w trakcie przygotowywania opracowania z zakresu ochrony środowiska rejonu śląsko-krakowskiego, wykonywanego dla Państwowego Instytutu Geologicznego.

Pozostanie zawsze w naszej pamięci.

Wiesław Olszyński